

Χριστούγεννα στην Παναγία Δοβρά

/ Ιερές Μονές

© Kosmas Karagiannis IMBNK

Την παραμονή των Χριστουγέννων Πέμπτη 24 Δεκεμβρίου το απόγευμα τελέστηκε, κεκλεισμένων των θυρών, στον υπό κατασκευή Ιερό Ναό του Αγίου Λουκά του Ιατρού στην Ιερά Μονή Παναγίας Δοβρά Βεροίας ο Μέγας Αρχιερατικός Εσπερινός της εορτής χοροστατούντος του Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Βεροίας, Ναούσης και Καμπανίας κ. Παντελεήμονος, ο οποίος κήρυξε και το θείο λόγο.

Ο Εσπερινός μεταδόθηκε μέσα από την ιστοσελίδα της Ιεράς Μητροπόλεως αλλά και τον ραδιοφωνικό σταθμό «Παύλειο Λόγο».

ΠΑΡΑΚΟΛΟΥΘΗΣΤΕ:

Ο Σεβασμιώτατος στην ομιλία του ανέφερε μεταξύ άλλων: «Λαθών έτέχθης υπό τό Σπή-λαιον, άλλ'ούρανός σε πᾶσιν έκή-ρυξεν». Πανηγυρικά και χαρμόсуна έψα-λε απόψε ή Έκκλησία μας τόν σύντομο αυτόν ύμνο ώς προα-νάκρουσμα τής αύριανής μεγάλης έορτής τής Γεννήσεως του Χρι-στού. Και τόν έψαλε όχι μόνο πανηγυρικά αλλά και έπανειλημ-μένα για να έμπεδώσουμε τίς δύο μεγάλες αλήθειες πού περικλείει.

Ή πρώτη αλήθεια είναι ή αλή-θεια τής θείας ένανθρωπή-σεως. Όσο ακατάληπτο και αν μάς φαί-νεται τό γεγονός ότι ο άναρχος και άπερίγραφτος Υίός και Λόγος του Θεού όχι μόνο έλαβε σάρκα από τήν Παναγία Παρθένο αλλά και γεννήθηκε ως βρέφος μέσα στό ταπεινό σπήλαιο τής Βηθλεέμ, τόσο αληθινό είναι. Γιατί και ή αγάπη του Θεού είναι ακατάλη-πτη, είναι ασύλληπτη και άπερι-νόη-τη από τήν ανθρώπινη λογική πού ύπολογίζει τά πάντα μέ έμπα-θή κριτήρια, πού τά ύπολογίζει μέ βάση τό συμφέρον, τό όφελος ή στήν καλύτερη περίπτωση τήν άνταποδοτικότητα.

Όμως ο Θεός δεν ανταποδίδει στο πλάσμα του, τό οποίο απο-στά-τησε και απομακρύνθηκε από κοντά του, παρακούοντας τήν έντο-λή του, τόν μισθό τῆς αποστα-σίας του. Τοῦ ανταποδίδει τόν πλοῦτο τῆς ἀγάπης του. Ἄντί νά ἐγκαταλείψει τόν ἄνθρωπο, σπεύ-δει νά τόν συναντήσῃ. Ἄντί νά τόν ἀφήσῃ γυμνό, σπεύδει νά ἐνδυθεῖ ὁ ἴδιος τήν ἀνθρώπινη σάρκα, προκειμένου νά ἐνδύσει ἐκεῖνον μέ τήν πρώτη στολή τῆς θείας του χάριτος.

Μυστήριο ξένο καί παράδοξο τό γεγονός, ἀλλά αὐτό δεν τό κάνει ἀνύπαρκτο καί ἀνυπόστατο, τό κάνει μεγαλειώδες καί θαυμαστό, γιατί ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ θαυμασμό καί ἔκσταση προκαλεῖ στόν ἄν-θρω-πο, ὁ ὁποῖος, ἔστω καί ἂν δεν μπορεῖ νά ἐρευνήσῃ τό μυστήριο, συγκινεῖται καί συγκλονίζεται ἀπό τό μέγεθος τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ.

Αὐτήν τήν ἀσύλληπτη ἀπό τήν ἀνθρώπινη λογική ἀλήθεια, τήν ὁποία κηρύσσει ὁ οὐρανός στή γῆ, μέ τούς ὕμνους τῶν ἀγγέλων καί τό ὑπέρλαμπρο φῶς τοῦ ἄστρου τῆς Βηθλεέμ, διακηρύσσει καί ὁ ὕμνος τῆς Ἐκκλησίας μας.

Διακηρύσσει ὅμως καί μία δεύ-τερη ἀλήθεια, ἀλληλένδετη μέ τήν πρώτη, ὅτι δηλαδή δεν ὑπάρ-χει ἀγάπη, ἂν δεν ὑπάρχει ταπει-νω-ση. Καί αὐτή ἡ ἀσύλληπτη ταπει-νωση τοῦ Θεοῦ, αὐτή ἡ ἀπό-λυτη κένωσή του, ὥστε νά λάβῃ «δούλου μορφήν» καί νά γίνῃ σάν καί ἐμᾶς, γιά νά μᾶς ἀνυψώσῃ καί πάλι κοντά του καί νά μᾶς κατα-στήσῃ θεούς κατὰ χάριν, ἐκφράζε-ται καί μέ τόν τρόπο τῆς γεννή-σεώς του.

«Λαθῶν ἐτέχθης ὑπό τό Σπή-λαι-ον», ψάλαμε.

Ἡ γέννηση τοῦ Χριστοῦ στό ταπεινό σπήλαιο τῆς Βηθλεέμ δέν ἦταν λύση ἀνάγκης. Ἦταν θεία ἐπιλογή, ἀφενός γιά νά μᾶς δείξει ὁ Θεός ὅτι γίνεται ὁμοιος μέ τόν ταπεινό καί μέ τόν πιό φτωχό καί καταφρονημένο ἄνθρωπο, γιά νά προσεγγίσει καί γιά νά σώσει τόν κάθε ἕνα μας, σέ ὅποια θέση καί σέ ὅποια κατάσταση καί ἂν εὑρίσκε-ται, ἀλλά καί ἀφετέρου γιά νά μᾶς διδάξει ὅτι, ἂν Ἐκεῖνος ταπεινώ-θηκε γιά νά ἀνυψώσει ἐμᾶς, εἶναι ἀνάγκη νά ταπεινωθοῦμε καί ἐμεῖς, ἂν θέλουμε νά ἀπολαύσου-με τή δωρεά τῆς ἀγάπης του. Καί νά ταπεινωθοῦμε σημαίνει νά ἀνα-γνωρίσουμε τήν ἁμαρτωλότη-τά μας, νά ἀναγνωρίσουμε τήν ἀναξιότητά μας, νά παραδεχθοῦμε ὅτι μέσα στόν ὀρυμαγδό τῆς κα-θημερινότητος, μέσα στόν κυκεώ-να τῶν μεριμνῶν καί τῶν φροντί-δων τῆς ζωῆς μας, τοῦ ἐπαγγέλ-ματός μας, τῶν ἀναγκῶν μας, τῶν ἀδυναμιῶν μας, μέσα στήν ψευ-δαί-σθησι τῆς ἰσχύος πού μᾶς καλ-λιεργεῖ ἢ ὑπεροψία καί ὁ ἐγωισμός μας, ἢ πρόοδος καί τά ἐπιτεύγματα τῆς ἐπιστήμης καί τῆς τεχνολο-γίας, ξεχάσαμε τόν Θεό, ἀπομα-κρυν-θήκαμε ἀπό τήν ἀγάπη του, ἀγνοήσαμε τίς ἐντολές του.

Ἡ πανδημία πού τόσο ἀπρόσμενα μᾶς ἐπισκέφθηκε τούς τελευταί-ους μήνες, πού μᾶς πόνεσε, πού μᾶς ἔθλιψε, πού μᾶς περιόρισε στά σπίτια μας καί μᾶς στέρησε πολλά ἀπό ὅσα ἀπολαμβάναμε, μᾶς στέρησε τή σχέση μας μέ τήν Ἐκκλησία καί τό μυστήριο τῆς θείας Εὐχαριστίας, μᾶς ἔδω-σε τήν εὐκαιρία νά καταλάβουμε τά ὄριά μας, νά κατανοήσουμε ὅτι δέν εἴμαστε ὅσο ἰσχυροί νομίζου-με, ὅτι δέν ὀρίζουμε ἐμεῖς τό μέλ-λον καί τή ζωή μας, καί ὅτι ἡ μόνη ἀσφάλεια στή ζωή μας εἶναι ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ, πού «ἐταπεί-νωσεν ἑαυτόν» καί ἔγινε ἄνθρω-πος καί γεννήθηκε στό ταπεινό σπήλαιο τῆς Βηθλεέμ γιά νά μᾶς λυτρώσει ἀπό τήν ἁμαρτία καί τίς συνέπειές της καί νά μᾶς σώσει.

Μέ αὐτή τή συναίσθησι τῆς ἀδυναμίας καί τῆς ἁμαρτωλό-τη-τός μας ἄς πλησιάσουμε καί ἄς προσκυνήσουμε μέ ταπείνωσι τή φάτνη τοῦ δι' ἡμᾶς ἑνανθρωπή-σαντος Υἱοῦ καί Λόγου τοῦ Θεοῦ. Ἄς τοῦ ἐκφράσουμε τήν εὐγνωμο-σύνη μας γιά τήν ἄπειρη ἀγάπη του καί ἄς τόν ἱκετεύσουμε νά καταδεχθεῖ νά ἀνακλιθεῖ καί στή φάτνη τῆς δικῆς μας ψυχῆς, γιά νά μᾶς ἀπαλλάξει ἀπό τούς ἐγωι-σμούς καί τά πάθη μας, γιά νά μᾶς ἀναγεννήσει καί νά μᾶς ὁδηγήσει διά τῆς ταπεινώσεως στή σωτηρία.

© Kosmas Karagiannis IMBNK

© Kosmas Karagiannis IMBNK

© Kosmas Karagiannis IMBNK

© Kosmas Karagiannis IMBNK

[ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΟ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΚΟ ΥΛΙΚΟ ΕΔΩ](#)